Care și Haplea

ILUSTRATĂ DE PICTORUL PASCAL

ETRECEREA DELA CARCIUMĂ

„Uite, Haplea, care plânge,
M'a chemat din București,
M'a chemat cu telegramă :
„Vino 'ndată la Hăpleşti.

„Vino, că nenorocirea
M'a lovit, m'a omorît,
Vino să-mi alini durerea,
Căci sunt tare amărât",

„Am venit cu frica 'n suflet,
Iar pe drum mă întrebam :
„Oare, ce-i nenorocirea ?"
Şi la multe mă gândeam.

„Mă gândeam la coana Frosa:
Nu cumva o fi murit?
Sau copiii, îngeraşi,
Vreun rău or fi pătit ?

„Când colo, e toată lumea
Sănătoasă şi voioasă,
Hăplişor şi cu Hăplina,
Coana Frosa-i chiar mai grasă.

„Bine e şi Urechilă
Şi cățelul Azorel.
Care-i deci nenorocirea ?
Il întreb mereu pe el.

„El începe să-mi înşire
Câte 'n lună şi în stele,
De pisici, de Baba Floarea,
De viţele şi cafele.

„Dar nu spune nicio vorbă,
Despre ce i s'a 'ntâmplat,
Pentru ce, din ce pricină
Dela treburi m'a luat".

Haplea glasul şi-l mai drege,
Se ridică în picioare
Şi începe : „Dragi prieteni,
Ştiţi, durerea mea e mare.

„E grozavă, că 'n cuvinte,
Ca s'o spun e foarte greu,
Numai sufletu-mi o ştie
Şi prea bunul Dumnezeu.

„Totuşi, 'mi voi da silinţa,
Ca pe scurt s'o povestesc,
Cât mai scurt, căci n'am putere
N'am putere să vorbesc".

Şi începe iar cu ochiul,
Iar vorbeşte de cafea,
De pisica lui Tănase —
Să-l asculte cine vrea.

(Va urma)